

Ziua În Care Păsările Au Mâncat Ceva Bun

Estera avea trei fete mici, pe care le îngrijea cu multă atenție și dragoste. Nu îi era deloc ușor să facă față tuturor responsabilităților de peste zi. Lucra la câmp, avea grijă de gospodărie, gătea, făcea temele cu fetele, spăla rufele cu mâna – pentru că nu avea mașină de spălat – și călca hainele, ca ele să arate frumos și îngrijit. Cu toate acestea, nu îi plăcea să fie compătimită; își ducea sarcinile cu demnitate și încredere în Dumnezeu.

Într-o vineri, Estera s-a hotărât să le pregătească fetelor ceva bun pentru sfârșitul de săptămână. Nu voia ca ele să simtă că alții au mai mult, iar ele mai puțin. Așa că, pe lângă treburile multe ale zilei, a găsit timp să facă un chec. L-a scos din cuptor, răspândind în bucătărie un miros cald de vanilie, apoi a ieșit în curte pentru alte treburi.

După un timp, a plecat pe câmp să aducă oița și mielul de care fetele aveau grijă cu mare bucurie.

– Să fiți cuminți până mă întorc! le-a spus ea, grăbindu-se spre câmp.

Fetele se jucau în curte, dar după o vreme s-au plictisit și au intrat în casă. Una dintre ele s-a dus în bucătărie, unde aroma checului proaspăt a făcut-o să-și rotească privirea în căutarea sursei. A găsit repede forma cu desertul aburind încă. Mama nu îl ascunsese, pentru că avea încredere în ele: știa că fetele învățaseră de curând o lecție importantă – să nu te atingi de lucruri care nu ți-au fost date și să aștepti cu răbdare până ești invitat să iei ceva.

Însă diferența dintre speranța mamei și faptele fetelor avea să se vadă imediat. Cum a zărit checul, fetița a strigat:

– Octavia, Violeta, veniți repede!

Toate trei priveau checul cu ochii strălucind de poftă. Niciuna nu a spus:

– Nu ar trebui să facem asta...

În câteva clipe, și-au vârât degetele în chec și au gustat bucuroase desertul.

– Gata... cred că ar fi mai bine să ieșim afară, a spus cea mai mare. Și au fugit în curte, încercând să pară cât mai liniștite.

Când Estera s-a întors cu oița și mielul, le-a lăsat în grija fetelor și apoi a intrat în bucătărie. A văzut checul ciupit de ici-colo și le-a chemat imediat.

– Oare cum au intrat păsările în bucătărie? Sau o fi fost vreo pisică? Ori vreun câine? Uitați ce au putut să facă animalele...

Fetele au înghițit în sec. Nu voiau nicicum să recunoască ce făcuseră. Cu ochii în pământ și pumnii strânși, repetau:

- Nu știm...
- Nu știm...
- Nu știm...

– Sunt convinsă că n-ați văzut niciun animal intrând, altfel le-ați fi alungat, a continuat Estera. Și ce să facem acum? Nu putem mânca dintr-un chec din care au gustat păsările sau pisicile. Trebuie să-l aruncăm.

– Mami, nu! au strigat ele toate trei.

– De ce nu? Ne-am putea îmbolnăvi dacă a fost vreun animal... poate chiar un șobolan.

Zicând acestea, Estera s-a pregătit să arunce restul checului, ca o invitație pentru păsări și alte animale. Atunci fetele au izbucnit în plâns și și-au mărturisit vina. Mama le-a îmbrățișat, iar bucata rămasă a fost salvată.

Din ziua aceea, fetele nu s-au mai atins niciodată de bunătăți fără să ceară voie sau fără să fie invitate la masă. Au învățat că ascultarea, sinceritatea și răbdarea sunt mai dulci decât orice chec.